

NÉMETH ZOLTÁN

Kórház

*Mint az állat, úgy kéne meghalni,
Összevérezni a hófehér ágyat,
Szétrágni az ajtókilincset, amelyen
A gyógyító lép be életünkbe.
A csempén már keményedik az ember
Félelmetesen búzló trágyája,
A remegést a felismert rémület
Belekocsonyásítja saját
Testébe, amelyet nem akart
Magának. Csak a vér gúnyolódik,
Ott bent rejtőzött el, a takaró
Ráncaiban. A csukló helyett lüktet.
A matrac klórjában ugyanaz,
Mint a víz szagában: ezernyi
Élet, amint elfolyik, egyetlen
Nyomot hagyva maga után.*

*De az állat tejet ad, húst,
Kifejlik belőle a vérét, csendje,
Szemének csendje előtt minden
Olyan szépen idegen. Hol marad
Ebből az ember? Ha üvölt,
Hirtelen összeszalad az idő,
Összeráncosodik, a műszerek
Belemártják okos fejüket nagy
Műgonddal – és otthon van,
Beszélnek hozzá, idegen vért
Kevernek bele, elhordják alóla
A trágyát, saját vizelete két méter
Magasból néz le rá véres zacskóba
Szorítva. Elrendezik, új formát
Keresnek a szövetnek, ebbe az új*

*Testbe őt beleöntik, haza, vissza
Az emberi masszájába, hogy
Működjön, az élet nyomaként.*

*Az olvasó, aki elindul a testbe
Írt szerkezetek felé, az állatot
Látja. Nincs ember a testben.
Vért kevernek hozzá, ez előhívja
A színét; szikével húznak
Csíkot nemiszervére – véres
Negatívként előhívja az emberi
Hangot; térképet akasztanak
Nyakába – és megjelenik a sorok
Közt a kórház fehéren.
De az ember mélyen van,
A vér mögött tartja arcát:
Ha kifordul a hús, s a hús
Belsejéből kifordulnak a
Felhasított szerkezetek, s benne
A keresztbe vágott fény, és ott
A szilícium forró felülete
Kinyílik; ha ezerfelé indul
El a nyom, talán ott lehetne
Kezdeni, megkeresni az ember
Nyomát; ott, abban a felhasított
Kódban, amikor meghal az ember,
Belenézni az arcába.*

*Ha középén szétvágja az embert
A gyógyító, ha kannákban hordják
El a vért alóla – felnyitja a könnyvet,
Könyvet ír a kórház falára nyers hússal.
Hús, és belenyílik a következőbe.*

Szanatórium

*Meztelen női mell a melltartó alatt.
Hideg a kanál, a pincérnő melle
Felmelegítené. Belemártom a levesbe.*

*Egy medve nekidörzsölte bundáját
A sanatórium falának, és ott hagyta.
Felgöngyölöm, ráterítem az ablakra.*

*A kétszázhetvenes szobából egy meztelen
Női láb indul az étterem felé puhán,
Hangtalanul a hosszú szőnyegen.*

*Jéghideg és forróvizes fürdőkúra váltakozva:
Kinyúlik és összemegy a bőr. Éjszakára levetem,
Zavarnak a gyűrődések, és több helyen szorít.*

*Egyre félelmetesebbek az idő haladtával
A női szemek, egyre meztelenebbek, minden
Látható bennük, minden, minden, minden.*

Mae Hong Son

*Az elefánt hátán úgy imbolyog
A test Mae Hong Son hegye felé,
Mint a hulla koporsójában:
Az idegen levegő felhasítja
A kipirosodott arcbőrt,
A koporsódeszkák reszelték élővé.*

*Legyen ez a halottak völgye,
Feljebb az elefántok hegye,
Az élőké, puha ormányukat
Ráhelyezik a mellre, aztán
Puha talpukat is, egykedvűen.*

*Forró, őserdei hegytető:
Visszanyelem az útközben elhagyott
Színes tájat, de a színek kiütkeznek
A bőrön át. A zöldbőrűek ma
Letáboroznak az elefántháton.*

India

*A halál a test különös képessége,
Amelyet az élet torzít el.
Indiában nem találni egyetlen helyet
Sem, ahol egyedül maradhatna.
A sok test egymáshoz súrlódik,
Innét a trópusi hőség és a
Monszuneső, amely még jobban
Egymásra tapaszt. Csak a Gangesz
Választja szét az élőket,
Három másodpercenként osztja
A halált, szent, szent, szent
Legyen a neve. Szétfűrészezi
Az egybeforrt emberi koponyákat,
Kimossa a hímvesszőt a hüvelyből,
Görcsös nyelvet feszít le a nyelvről.
Egy éjjeli álom szerint
Hosszában fekszik Indián,
Szájába folyik a Gangesz –
Hulláival, lárváival, szantálfáival,
Átfolyik rajta, kimossa a szerveket,
A fölösleges életjeleket letörli,
Kifordít, akkurátusan elegyengeti
A tájon – és nem folyik ki belőle.*

Világos és sötét

*A sötétben meghaltak és a világosban meghaltak
Folyton harcolnak egymással. Éjjel felhúzzák
A zsilipeket és elárasztják a világosban meghaltakat.
Délben kinyitják a kaput és keresztüllövik
A sötétben meghaltakat. A világosban meghaltak
Éjjel felhúzzák a kaput és elárasztják
A világosban meghaltakat. A sötétben meghaltak
Délben felhúzzák a zsilipeket és keresztüllövik
A sötétben meghaltakat. Egyszerű harci taktika az egész.*

